

Літературно-мистецька сторінка

МОЙОГО РАЮ ЗАПІЗНІЛА РАДІСТЬ...

Роман **ДУБРОВСЬКИЙ**

Чи ж я брехав? Чи ж я тобі брехав?
Чи ж лив неправди в'їдливу отруту?
Я просто, мов міфічний Мінотавр,
У лабіринтах долі щось наплутав.

Лежали вдвох долілиць на стерні.
Любив тебе, а ти... читала Стерна.
А хтось брехав і Стерну, і мені —
Сентиментально, впевнено, майстерно.

Нема тебе... Забрав тебе кудись
У полі вітер — буйний казанова.
Стерні колючки в душу уп'ялись...
Замріюсь — може, ти наснишся знову.

Моя любов — солодка вата.
Цілунок споєна душа
Сп'яніла так, що прагне свята.
А за душею — ні гроша.

А за душею — стільки болю,
Що втамувати немає сил.
Моє минуле — сильна зброя:
Щодня я взятий на приціл.

Спаси ж мене, моє кохання,
Бо хто ж врятує, як не ти —
Не перше, жаль. Та й не останнє!
Нехай горять старі мости!

Останній день, коли я був щасливим...
Остання ніч із запахом тебе...
Тепер мій янгол, стомлений, безкрилий,
З ясных небес в багнюку упаде.

Тепер уже повсюди стерті межі
Між небом і землею — все дарма:
Серця закоханих обвуглили пожежі.
Нема серцець. Любові теж нема.

Моя душа, беззахисне створіння,
Сама себе згубила у світах.
А спогади... А спогади нетлінні
Нехай до нас приходять тільки в снах.

Дві монети на очі —
І поплив у світи...
Ні, не буду! Не хочу!
Загаси, не світи!

У тунелі Бетховен
Поліфонно звучить,
І пливе тихо човен
Поміж ЖИТЬ і НЕ ЖИТЬ.

Затираються грані,
Вже й не видно-таки,
Де король, а де блазень, —
Тільки два мідяки...

І сплелись воєдино
Непорочність, гріхи,
Кров — з вином, хліб — із тілом,
Всі до Риму шляхи.

І без жодного слова
Нас похмурий Харон
Забирає у човен
Переплеть Ахерон.

Порятований кожен
Не дзвінким мідяком...
Иду до Тебе, мій Боже,
Із терновим вінком.

Ти тільки подивись, які довкола роси!
Чистіші від сльози на зелені... І ти
Кохання, мов роси, у вічності попросиш,
А я... А я, либонь, вже маю йти.

Ти тільки подивись, яке надворі диво!
Ніяк не начудуюсь цим дивним дивом я.

Сьогодні ти, як завжди, і ніжна, і вродлива,
Та вперше ти сьогодні моя і не моя...

Пройдемо ще не раз, де трави килимами,
Бо де красу подібну у світі віднайти?
Ніколи і нікому зв'язок отой між нами
Не розірвуть. А зараз... мені пора йти.

Пробач мені, що більше я не поряд,
Не я твій сон щоночі стережу.
Пробач за той зажури повен погляд,
За те, що компліментів не кажу.

Прости за те, що ти не дочекалась
Моїх обіймів, квітів і тепла.
З чийого раю запізнїла радість
Солодким щемом душу обпекла.

Пробач мені за те, що загубився,
Прости мені за те, що загубив,
Пробач, та все ж не схожий я на принца,
Що Білосніжку ніжно розбудив.

Моя ти доле, я не знаю, хто ти,
Адреси, імені і кольору очей.
Весняний вітер — то мій теплий дотик.
Впізнай мене у темряві ночей...

Кричало літо: «Ось він! Ось він!» —
Я, зачудований, не чув.
Мене взяла за руку осінь —
І вітер всі сліди задув.

Шукало літо: «Де ти? Де ти?» —
Мене ж поблизу не було,
Бо я уже писав сонети,
Коли задуло снігом скло.

Шуміло літо: «Милий, милий!» —
Мене ж бо звабила весна.
І я, закоханий, щасливий,
Літав на небо в спраглих снах.

Захрипло літо — і затихло...
Я пробудився лиш тепер:
По світу бігаю, мов вихор,
Та літо вже, на жаль, не те...

Світлана **ГУРАЛЬНА**

ЩАСТЯ МОЄ

Дитинонько мила, сонце ясне,
У щічку рожеву цілую тебе.
В обіймах солодких сильніша стаю,
Молитимусь Богу за долю твою.

Від кривди і болю тебе захищу,
До серця малого печаль не пушу.
Хай Ангел пильнує твій спокій вночі,
Бо ти — моя радість і сонце в п'яті.

Люблю я твій голос і радісний сміх,
Примхливі смаки і невтомний твій біг,
Люблю за довіру і щирі слова,
За писане "мама", рахунок по два.

За ранок о шостій, на сон тиху казку,
Недоспані ночі, і сльози, і ласку.
Моя ти розрадо і щастя моє,
Як добре, синочку, що ти в мене є!

МУДРА СОВА

Летіла Сова, мудра голова.
Сіла на гілку, взяла сопілку,
Щоби гарно вигравати,
Малих діток звеселяти.

А Богданчик взяв книжку,
Зачитався про мишку.
Стара сова недодивилася,
Біля синочка вмостилася,

Листочок із книжки
Прийняла за мишку,
Його ковтнула, очі зімкнула,
На гілку сіла — тоді й зрозуміла,

Що маленький Богданчик
Тримав не той сніданчик.
Обхитрив її стару,
Мудру птаху лісову.

Софія **ЯКОВЧУК**

ОСІННЯ ЕЛЕГІЯ

Прошли жнива. Врожай вже на столі.
У вуликах закрилися фіранки.
Ступає осінь по сухій землі
Крізь сірувато-голубі світанки.

Взяла у руки суміш акварельну,
Дбайливо килим на траві прослала,
Вдягнула сукню золото-лілейну,
Яка, на жаль, так швидко полиняла.

На клумбі засмутилися квітки,
Вдивляються у посірілі неба очі.
Бо знають: їм вже більше не цвісти,
Бо осінь й трішки зачекать не хоче.

Зніма вже ніч її розкішні шати,
Туман упав сріблястою фатою.
Поглянула, чи всі вляглися спати, —
Й на ранок...стала сніжною зимою.

РОЯЛЬ І ДОЩ

Упав останній промінь на рояль —
І непомітно просльозилися вікна.
Сховався місяць за тонку вуаль...
Заграла музика хвилююче-трембітно.

О друже мій, замріяний роялю,
Бач, розцвіли у місті парасолі...
А я хтозна-де у думках блукаю.
Якісь химерні кличуть мене ролі.

Рояль і дощ... І звукова стихія...
На кухні десь дзеленькнула виделка —
І зник повітряний рояль надії
Так, як зникає по грозі веселка.